

KOVÁTS  
RÓBERT

*Az anya*

# Tartalom

A sors útjai.....	11
Amit Enis mondott.....	83
Nathalie.....	175
Láng a viharban.....	243
A döntések súlya.....	397
Amiért élni érdemes.....	503
Utószó.....	575

## Részlet az 1. fejezetből

„Lisa a szemben lévő falra szerelt széles tükörben nézte magát. Tekintete fásultságot, mély szomorúságot tükrözött, de nem reményvesztettséget. Valahol mélyen, maga sem tudta, hol, de volt valami erő, egy elszántan pislákoló kis láng, mely nem hagyta, hogy teljesen összeomoljon. Minden színpadra lépése előtt olyan hányinger és remegés fogta el, hogy percekig a mosdóba zárkózott, ne lássa senki, hogyan küzd saját önutálata ellen. Ahogy azonban lehiggadt annyira, hogy szerepeljen, - vagy ahogy a *Flamingóban* mondani szokták; szárnyaljon – még arra is képes volt, hogy az öltöző ajtaja előtt álló Mr. Crawford kedves, bátorító megjegyzését egy szomorkás mosollyal nyugtázza. Amint aztán a püspöklila függöny mögött megállt, mély levegőt vett, s elstutogta magának egyszerű kis imáját; *csak kimegyek és visszajövök... az egész csak álom... csak álom*. Amikor tudta, hogy ő következik, behunyta szemét, a függöny keskeny hasadékán átbújt, s amint a flamingó szárnyát kitérta, előröppent mögüle a legszebb tündérként. Pilláit mindig pár másodperccel később nyitotta ki, mint ahogy megjelent az éhező férfiak előtt, ettől akaratlanul is olyan hatást keltett, mellyel megőriztette a nézőket. Csak imájának köszönhetően volt képes végigcsinálni a műsort. Elképzelte, hogy mindaz, amit lát, csupán álom. Egy misztikus békével hintett világ különös része.

A mohó, vágyakozó és perverzen izzó szemek csillagok puha fényévé alakultak, a hangos és kéjes zene angyalok és távoli lények különös énekévé zsugorodott, a villódzó lila, vörös, égszínkék, valamint arany fények pedig az univerzum különös játékává változtak.”

„Az egy év alatt összegyűjtött, több mint 14.000 dollárja köddé vált. Lisa nem akart hinni a szemének; olyan szívfájdalmat érzett, olyan hatalmas nyomást a lelkében, hogy még a könnyei sem tudtak kifolyni. Tapogatta az üres dobozt, majd elkerekedett szemmel, mintha sokkot kapott volna, visszakúszott a szekrényhez, és gépies mozdulatokkal minden ruháját kicibálta és az ágyra hajította, mindent végignézett, ujjával minden kis rést átfésült, de már tudta, feleslegesen kutat a pénze után. A világa, minden reménye és vágya egy pillanat alatt hullott darabokra és tűnt el a semmibe. Az egyetlen vékony fűszál, melybe a szakadék szélén kínlódva kapaszkodott, most elszakadt, s ő tehetetlenül a mélybe zuhant.”

„Amikor Karen a lakása bejárati ajtaja elé ért, már tudta, hogy baj van. Az ajtó nem volt bezárva. Óvatosan lenyomta a kilincset, és belépett a lakásba.

Először megkönnyebbült, mert látta, hogy a nappaliban békés, meleg lámpafények fogadják, de egy pillanattal később a pánik jeges áradata söpört rajta végig.

- Lizy! – kiáltotta és a nappaliba rohant.

Lisa anyaszült meztelenül a kanapén feküdt és a semmibe meredt. Karen egy pillanatra azt hitte, a lány halott, de gyorsan ellenőrizte a pulzusát; életben volt.

- Uramisten, Lizy! Mi történt! Szóalj meg! A kurva életbe!

De Lisa fel sem fogta, hogy a barátnője ott van mellette. A tekintete olyan volt, melyet Karen még azelőtt soha nem látott, s ez mindennél jobban megrémítette. Végignézte Lisa testét és több helyen ütések vöröslő foltjait látta, zúzódásokat, a nyakán és a hátán karcolásokat. Karen zokogott és magához ölelte barátnője megkínzott testét. Tudta, hogy Lisa már soha nem lesz olyan, mint eddig volt.”

## **Részlet a 2. fejezetből**

„Ekkor látta meg a lány ölében a kis fehér tárgyat, melyet egyből felismert. Karen megremegett. Elkerekedő szemmel nézett előbb Lisara, majd a terhességi tesztre és úgy érezte, mintha kiszakadt volna a valóságból. A tesztért nyúlt; a két függőleges kis csík minden kétséget kizáró bizonyítéka volt annak, hogy Lisa a lehető legmélyebb pontra került.

- Uram isten... - sóhajtott fel Karen és Lisara nézett. A lány kisírt szemmel meredt maga elé, mintha csak a végzetét pillantotta volna meg a mosdó csempéi közt. Nem mert a tesztre nézni, de jól tudta; ez a valóság olyan rideg és könyörtelen világa, ahonnan

már nem lehet elbújni semmilyen fantázia és remény mögé.”

„Az idegőrlő, lélektépő és kínzó pillanatokban és napokban folyton mellette állt Karen és Pinky, akik végtelen türelemmel és odaadással igyekeztek a lány mindennapjait annyira megkönnyíteni, amennyire csak lehetett. Lisa érezte, hogy a terhes és fájdalommal, félelemmel teli gondolatai és érzései olyanok, mint a mérgek, és megrettent egy-egy kiborulása után attól, hogy éppen most adott a fejlődő picinek egy adag mérget. Ilyenkor a lány lekucorodott a kanapéra, betakarózott és lassan simogatni kezdte a hasát, behunyta a szemét és elképzelte, amint boldog, egészséges és gyönyörű szép kisbabáját a kezében tartja, aki az anyukájára néz hatalmas szemével. Szeretlek, kincsem, annyira szeretlek – suttogta Lisa az apróságnak. Mindig könnyekig hatódott eközben, s annyira boldognak érezte magát, hogy minden a múltban történt sérelem, lelkét szaggató fájdalom szertefoszlott, s ő csak a pillanat szépségének élt. Ekkorra már biztosan tudta, hogy a sors vagy végzet akarata volt az, hogy ő teherbe essen, s egyáltalán nem túlzás azt állítani, hogy ez a pici élet fogja bearanyozni az életét – megmenteni őt -, ezért már most olyan hálás volt, hogy a szeretettől sírva fakadt.

Állandóan változó érzelemtenger hullámszórt benne, s amikor dagály volt, az minden mocskot elsodort a félelmek és fájdalmak szigetének partjairól.

Amikor augusztus végén Lisa állást kapott a kávézóban, még jócskán azokat a napokat élte, melyek szinte kivétel nélkül mindig erős hányingerrel, émelygéssel és nem ritkán hányással kezdődtek.”

„Viharos időben gyakran tűnik úgy, hogy csak mi megyünk a széllel szemben, mindenki mást pedig fúj és kerget maga előtt a szél, éppen velünk szemben, hozzánk csapva az ázott testeket. Hasonlatos ez ahhoz a kegyetlen illúzióhoz, amikor a dugóban ülve minden sor halad, kivéve a miénk. De amikor Lisa igyekezett északra a bevásárló utcában, nem volt illúzió, csupán aljas tréfa, hogy valóban mindenki szembejött vele. Néhányan talán figyelmetlenségből, vagy eleve rosszindulatból, de nekiütköztek, nem törődve azzal, hogy egy kisebb dinnye méretű csomagot cipel a kabátja alatt. A lány ilyenkor igyekezett nem válogatott szitokszavakat zúdítani csendben rájuk, mert nem akarta, hogy a baba rossz szavakat tanuljon, hanem csak eltűrte a helyzetet. Azzal a fantáziával játszadozott, hogy minden elé kerülő akadály csak azért van ott, hogy erősebbé tegye, felkészültebbé az anyaságra, nem pedig megállító szándékkal ütközik bele folyton ebbe-abba.”

- „A lány felkiáltott, és tolt ki magából a tonnányinak tűnő tömeget. Egyszerre azonban szörnyű dolog történt! Lisa hatalmasat ordított, mert úgy érezte, a lábánál fogva valami erő kettészakította őt, mintha elevenen széttépték volna. Olyan kín járta

át az egész testét, hogy már nem tudott tovább nyomni és kezdett elájulni, mintha sokkot kapott volna. Halványan érzékelte csupán, hogy Dr. Woerling az ápolóhoz kiáltott.

- *Ruptura uteri!* Altatást, most!

Lisa kétségbeesett. Fogalma sem volt, mi történhetett, de tudta, hogy nagy baj történt. Halálos rettegés lepte el, ahogy a kisbabájára gondolt és tudta, talán mindkettejük élete veszélybe került. Szólni akart az orvosnak, de nem jött ki hang a torkán, teste majd' szétrobbant a kintől, s hirtelen egy altatómaszk került az arcára. A fullasztó gáz belélegzése következtében néhány pillanaton belül elaludt, de még a teljes sötétség beállta előtt opálosan látta, amint Karen idegesen kiáltozik, az orvost kérdezzeti, őrá néz és az arca semmi jót nem árult el. Édes kincsem, ne halj meg, kérlek! Gyere hozzám – imádkozott a lány a babájához, majd mindent elöntött a rettegés és ájulás fekete hulláma.”

„Este, amikor mind nyugovóra tértek és a lány megejtette a kicsit, a kiságy fölé hajolt hálórúhájában. Nathalie a puha matrac és takaró tenger ringatásából nézett fel rá, látszott rajta, hogy mély szeretettel tekint erre a különös, hatalmas emberre, aki kedvesen fölé magasodik; az anyukájára. Lisa feje fölött gyengéd fényeket eregető kis figurák lógtak; gyümölcsök és állatok, bolygók és csillagok alakjai, melyeknek aranyló fénye olyan aurával ölelte gyönyörű arcát, hogy a kicsi elbódulva hunyta be a szemét. A lány szélesen



elmosolyodott, gyengéden megsimogatta Nathalie-t, majd hirtelen a csöppség megérintette a kisujját, meglepő erővel szorította meg, mintha csak azt üzenné; én is szeretlek téged!

- Elárulok egy titkot – suttogta Lisa. – Minden reggel úgy ébredek, hogy eszembe jut a neked tett ígéretem, és úgy alszom el nap végén, hogy hálát adok azért, hogy velem vagy. Megmentetted az életemet, tudod, kis prücsök?

Lisa aznap éjjel órákkal később aludt el. Nem akarta behunyni a szemét, mintha attól félt volna, hogy ez a gyönyörű álom véget ér. A kiságy rácsozatán át figyelte a csendesen szuszogó és aprókat mocorgó Nathalie-t, majd a kép egyszerre elmerült a békés sötétségben, s az éledő álomvilágban kettejük boldog, gyönyörű jövőjét látta formálódni.”

### Részlet a 3. fejezetből

„Rengeteg játékot kitalált Lisa, amivel boldoggá teheti a csöppséget, de volt néhány, melyet különösen szerettek. Ilyen volt például a *hol az ujjam?* nevű játék, mely során Lisa kinyújtotta valamelyik ujját Nathalie felé, s amint a pici megragadta volna az ujját, Lisa nyomba behajlította, mintha eltűnt volna. A kicsi ilyenkor döbbenetn nézett anyukájára és lázasan keresni kezdte a legképtelenebb helyeken; a kiságy párnája alatt, Lisa hajában és a saját szájában. Amikor

aztán előkerült a csoda ujj, a kicsi boldogan rávetette magát, játszott vele, nézegette és újabban be is vette a szájába, mintha csak biztonságos helyre próbálná tenni, soha ne tűnhessen el újra. A másik nagy kedvenc volt az *anyu bekattant* nevű játék, ami alatt Lisa annyit nevetett magán, hogy majdnem megfulladt. Ilyenkor a legőrültebb, legbizarrabb és legnevetségesebb grimaszokat vágta és a kanapé mögé elbújva a legváratlanabb helyekről bukkant elő a legfurcsább arckifejezésekkel. A kis Nathalie szájátva, nyálát csorgatva és izgatottan próbálta kideríteni, anyunak vajon ilyen fárasztó napja volt, vagy csak egyszerűen ő ilyen?”

„Könnyek szöktek a szemébe, melyeket gyorsan le is törölte, ne zaklasson fel senkit, de nem tudta elnyomni magában azt a riasztó és szívfacsaró képet, hogy a mellette ülő kislány Nathalie. Próbált nem odanézni és inkább teljes figyelmét az idős úrnak szentelni. Amikor rápillantott, William mindent értőn, kedves mosollyal nézett rá.

- Tudod, mi a két legnehezebb dolog az életben?

Lisa kérdően nézett rá.

- Elfogadni mindent, amit ad az élet, és elengedni mindent, amit elvesz. És talán még azt is idesorolhatjuk harmadiknak, hogy szembenézni önmagukkal és azzal, amit a mélyben találunk.

A lány szomorúan mosolygott, még egy utolsó pillantást vetett a karnélküli kislányra, majd segítette Benning úrnak megenni az elé tálalt ínicsiklandozó

ételt, melyet ha látott volna Karen, a lány úgy érezte volna, a lehetőségek mennyországa van felszolgálva a tányéron. A frissen tálalt, valamint sült gyümölcsökből és gusztusosan elkészített palacsintából – mely ízletes sziruppal volt nyakon öntve -, látszott, hogy a *La Habra szociális Otthon* elég támogatást kap Kalifornia államtól ahhoz, hogy tisztességgel és méltósággal bánjon a társadalom azon tagjaival, akikről az emberek általában nem szívesen vesznek tudomást. Az ápolóknak és gondozóknak juttatott fizetésből azonban az tűnt ki, hogy a társadalom perifériájára szorult emberek egyetlen szerető és türelmes gondoskodással forduló tagjait már nem becsülik meg ennyire. Cheryl és Lisa úgy állapodtak meg, hogy két hétig próbaidős, hogy megnézzék, mennyire alkalmas a feladatra és valóban ezt szeretné-e csinálni. Lisa nem csupán a hirtelen és örömtelien jött álláslehetőséget látta a gondozói foglalkozásban, hanem ahogy belegondolt, valóban úgy érezte, ezt kell tennie. Ha szeretetre vágysz, szeress másokat!

Miután az idős úr elfogyasztotta a reggeli felét, ismét játékos katonasággal jelzett Lisanak, hogy elhagyhatják a kaszárnyát és elindulhatnak a második front felé, az Otthon előtt elterülő gyönyörű parkba.

A délelőtti nap aranyfényel ragyogta be a szélesen terpeszkedő, buja kertet, az azúrkék eget ostromló pálmák szétterülő lombjai közt átszüremlő fénycsíkok a tövükbe ültetett hortenzia és kakukkmák szirmokra hullottak. Az Otthon fehér falánál, ott, ahol a kertre szolgáló üvegezett ajtó nyílt, egy dús azálea bokor

bomlott hatalmas halomba. Egy kőlapokból kirakott keskeny sétány indult felfedező útjára a növények és virágok rengetegébe, Lisa ezen tolta lassan maga előtt a kerekesszékekben ülő idős urat, aki bal kezével folyton-folyvást meg-megérintett virágokat, mintha lassan elmúló életének legszebb pillanataitól venne búcsút.”

### **Részlet a 4. fejezetből**

„Ahogy egyre növekvő teherrel gördültek egymás után a hónapok, úgy ritkultak a Pinkyvel való találkozások és telefonos beszélgetések. Nem mintha az olasz amerikai nő kerülne igyekezett volna a magára maradt lány társaságát, egyszerűen csak az útjaik lassan szétváltak, s ezt a maguk módján kezdték elfogadni. Míg eljutottak oda, hogy az ünnepekkor már nem találkoztak, hanem telefonon kívántak egymásnak boldog karácsonyt és újévet, de amikor az alig egy perces telefonálás véget ért, mindketten érezték, hogy az újévben már nem lesznek egymás életének a részei.

Amikor Karen elment, mély csöndet hagyott maga után. A csöndben pedig előjöttek a falakból az árnyak, mint lopakodó fantomok és rátelepedtek Lisara. Karen fizetése nagyon jól jött kettejüknek, mert így könnyen ki tudták fizetni az albérletet, soha nem voltak olyan anyagi gondjaik, hogy mérsékelt keretek közt ne tudtak volna maguknak megengedni bármit. Most azonban Lisanak egyedül kellett kijönnie olyan

fizetésből, mely a töredéke volt annak, melyet korábban táncosként keresett a *Flamingo*ban. Súlyos lakbértartozása volt és a főbérő, Mr. Hawkins egyre idegesebb és türelmetlenebb volt, bármilyen figyelmes is volt kezdetben. Az egyre halmozódó adósság úgy lógott a feje fölött, mint egy napról-napra nehezebbé váló téglákkal teli zsák, ami azon nyomban lezuhan, és végleg agyonnyomja, amint a kötél elszakad.

És a kötél már nagyon foszladozóban volt.”

„A nap hátralevő része csendes megszokottsággal telt; ettek, kis figurákkal, valamint kockákból, gömbökből és különböző alakú játékokkal játszottak, majd tisztába rakás és fürdetés után Lisa Tündérországba kalauzolta Nathalie-t, aki ezúttal nem igényelte a szokásos röptető részeket, inkább szorosán anyukája ölébe bújt, mert érezte, ez most mindennél többet jelent neki.

Amikor Nathalie végül elaludt, Lisa a fürdőbe ment és lezuhanyozott. Ahogy a forró vízcseppek végiggördültek rajta, ő csak fojtogató hűvösséget érzett és képtelen volt visszatartani a könnyeit. Bármennyire is erősnek igyekezett mutatni magát mások előtt, főként a kislánya előtt, amikor egyedül volt az elfojtott fájdalom és félelem a felszínre tört. Lisa zokogni kezdett és a kád szélére rogyott. Soha életében nem érezte magát ennyire magányosnak és

kiszolgáltatottnak. Csak egyetlen kapaszkodója maradt, s ez olyan kétséges volt, mint egy zsenge fűszál a feneketlen mélységű szakadék szélén. Minden a holnapi naptól függ. Ha sikerül elintéznie, amit szeretne, biztonságba kerülnek, de a továbbiakban még szűkösebben kell élniük. Ám ha nem jön össze holnap semmi biztató...

Azon az estén Lisa alig aludt pár órát. Ez volt élete leghosszabb és legrosszabb éjszakája; a falakról, mint árnyalakok, a félelmek, kétségek, aggodalmak és önostorozó gondolatok fantomjai másztak le örületbe kergetve őt, szétrepesztve a fejét, szaggatva a lelkét és minél jobban igyekezve beléplántálnia gondolatot; semmi sincs rendben és minden csak rosszabb lesz. Túl nagy volt a káosz, semhogya Lisa meghallhatta volna Enis nyugtató szavait, melyek vékony üvegszálként törtek szilánkokra valahol a mélyben.”

„A kapu bal oldalán emelkedő vaskos oszlopon egy postaláda fénylett, valamint mellette a kaputelefon gombjai. Lisa becsengetett. Eltelt egy perc, de semmi nem történt. Csengetett újra, s ismét várt. Amikor már kezdte azt hinni, nincs itthon senki, hirtelen egy lágy férfihang szólalt meg.

- Kérem a jelszót.

Lisa azt gondolhatta volna, hogy ez egy szokatlanul kellemes gépi hang, ha nem közölte volna vele Marc Petry, hogy minden lánynak tudnia kell egy Silver Nymph jelszót, mellyel azonosítják magukat a kuncsaftnál. Hogy erre mi szükség volt, azt Lisa nem értette, betudta Marc egyik elmeháborodott perverziójának. Mindenesetre jól megjegyezte a kódot, s bement a kaputelefon alján lévő kis mikrofonba.

- A gyümölcs, mely meg van tiltva, átadja neked egy estére a nimfa – Lisa elpirult, s arra gondolt, ki az a hülye, aki ilyeneket talál ki. Válasz nem érkezett, viszont amikor egy aprót kattant a mikrofon, abban a pillanatban a kapu halk nyikorgással lassan kitárult. Lisa szíve óriásit dobbant, mert tudta, hogy most már nincs visszaút; bizonytalan léptekkel belépett a nyitott kapun.

Egy szélesen terpeszkedő kör alakú parkolóban találta magát, melynek közepén egy kör formájú, fűvel benőtt helyen csodálatos szökőkút csobogott, a vízcseppeket bronzfényű lámpások világították meg. A parkolót minden irányból sűrűn ültetett ciprusok, fenyők, pálmák és számtalan olyan egzotikus növény fogta közre, melyeket a lány még életében nem látott. A térséget ugyanolyan vöröses terrakotta kövekből rakták ki, mint a kapu előtti behajtót, s ahogy tekintete előre siklott, egy óriási, impozáns épületet pillantott

meg, mely mintha egy trópusi dzsungelből nőtt volna ki. A ház, mely első ránézésre szállodának tűnt, bronzszínű fényekben úszott, ahogy a hangulatos gázlámpások megvilágították drabális méreteit. Több helyen eldorado kövek és hatalmas sziklákból faragott kőberakások díszítették a homokszínű házat, melynek felületét megannyi ablak ékítette; a mögöttük lévő ismeretlen terekbe éppen csak be-belehetett kémlelni. A házra egyértelműen a mediterrán toszkán stílus volt jellemző, de az ügyes tervező elme felruházta a modern formajegyek merev és szögletes vonalaival. Minden porcikája a nagystílusú, átgondolt tervezésről és a hivalkodást nélkülöző szolid eleganciáról árulkodott, holott sejthető volt, hogy a ház értéke sok millió dollárra rúghat.”

„Ez mintha felszakította volna a gátat, mely az adrenalin őrült áramlását visszatartotta; gyors egymásutánban ütni, verni, csapkodni kezdte Briant, ahol csak érte; a fejét, a gyomrát, a torkát, a szemét kaparta, olyan vad dühvel, hogy Lisat megdöbbsentette, mire képes. Brian egy ideig képes volt hárítani a meglepetésszerűen rázúduló ütések, amikor azonban Lisa a torkát ütötte meg, hirtelen fuldokolni kezdett, és tehetetlenül tűrte, ahogy a lány harcképtelenné teszi.



Alig tíz másodperc telt el, de Lisa egy örökkévalóságnak élte meg. Tudta, hogy amilyen gyorsan csak képes, el kell rohannia. Kezébe vette a pénztárcáját, melyet elejtette az ütlek közben, majd a táskáját is, és felrántotta az ajtót. Elszaladt, bele az éjszakába. Alig tett meg pár tíz métert, amikor hallotta Brian fuldokló hangját, amint Josht utasítja, hogy eredjen utána, de a fiú egy lépést sem tett.

Lisa úgy rohant, ahogy csak a lába bírta. Folyton hátranézett, nem követik-e, de a sötét utcák néptelenül húzódva kongtak hangos léptei nyomán. Ismeretlen házak, utcanevek, épületek és parkolók mellett loholt, amíg csak a benne vadul tajtékozó adrenalin hajtotta, de egy idő után meg kellett állnia, mert már nem bírta a tüdeje. Majdnem összeroskadt, úgy lihegett, amikor a távolban megpillantott egy buszmegállót, s egy buszt, mely épp ekkor állt be. Maradék erejét összeszedve rohant a megállóba, s intett a vezetőnek, hogy várja meg. Amikor az első ajtóhoz ért, szinte rázuhant a lépcsőre.”

„Mintha egy ködön át látott volna mindent maga körül. Úgy érezte magát, mint egy zombi, aki a testében lüktető mérge miatt éppen csak vonszolja magát; elméjével nem fogta fel a színeket és formákat, melyek a világot igyekeztek összetartani. Nem élt,

hanem csupán létezett, sodródott, egy örvényben magával ragadott uszadékfa kilátástalanságával, s ez megrémítette. Lisa élete során mindig, még a legsötétebb percekben is, tudta, merre tart, volt egy pislákoló fény a távolban, mely mindig reménytelen hívogatta őt.

De most az apró láng kialudt, elszunnyadt a rátelepedő feketeségben. A félelem megfojtja azt a reményt és hitet, mely valójában képes volna elűzni a félelmet. Minden ember lelkében van egy gazos növény, s egy színpompás virág – az növekszik bennünk, amelyiket tápláljuk. Ha fény éri akármelyiket is, növekedni fog, teret hódít, elburjánzik a lelkünk kertjében, mert a fény maga a gondolat, melyet fókuszálunk. Lisa tudta, hogy gondolatait rabul ejtette a rettegés gyötrődése, de úgy érezte, nincs választása. Fogalma sem volt, mitévő legyen. Mindenféle őrült, képtelen gondolatfoszlány szakadozott fel elméjében, és mindegyiket bizonytalan káosznak vélte. És ahogy egy-egy gondolat elúszott, mint megáradt folyón egy romváros elpusztított és magával cibált darabkái, folyton vissza-visszatért az a kép, melyen Nathalie-val együtt, összebújva ülnek a sötétben, egy hajléktalanszálló förtelmében, vagy maga az utca elhagyatott és szomorú világának közepén.”

„Az anyu odafigyel, mit eszik – mondta fél mosollyal Nathalie-nak, aki a szalag mellett felhalmozott színes édességkupacra és játéksongásra pillantott. Kiszemelt magának egy apró mütyűrt, melyben színes üveggolyók gurultak ide-oda, káprázatosan megtörve a rájuk eső fényeket. Lisa észrevette, mennyire szeretné a kicsi a kezei közé venni a játékot, nézegetni, vizsgálgatni, és a szíve szakadt meg, amiért nem adhatta oda neki. Túl drága volt. Nathalie rendkívül értelmes és jól nevelt kislány volt, így nem kezdett hisztizni és jelenetet rendezni, mint jó néhány baba, csak kérdő tekintettel nézett az anyukájára. Lisa szeme megtelt könnyel, amikor a lánya tekintetében meglátta; nem kaphatom meg, de hátha, hátha... Egy gyereknek nem szabadna így felnőnie!

- Majd legközelebb, bogárkám, jó? – Lisa megcsókolta a szőke fürtöket és simogatni kezdte a kis ujjakat. – Majd legközelebb...

Még akkor is ez a lélekszaggató néhány szó kavargott elméjében, amikor a kasszánál fizetett és üveges szemmel leste a digitális számokat a végösszegnél. Egy gyereknek nem szabadna így felnőnie! Utálta magát azért, mert nem tudott olyan jó anya lenni, mint szeretett volna. Minden boldogságot, minden kényelmet és mindenekelőtt biztonságot és törődést meg akart adni Nathalie-nak, de be kellett

ismernie, hogy kudarcot vallott. Majd legközelebb... vajon hány gyermek nőhet fel úgy a világon, hogy ezt gyakrabban hallják a szüleiktől, mint azt, hogy szeretlek?”

### **Részlet az 5. fejezetből**

„Kelletlenül beszállt a kocsiba, az utasoldali ülésre helyezte a zacskókat, majd felbőgötte az erős motort, és kihajtott a mélygarázsból a szikrázó napsütésre. A Santa Monica Boulevard szinte dugig volt tömve a lassan araszolókocsikkal; egyike volt ez azoknak a fantomdugóknak, melyek olyan hirtelen bukkannak fel és foszlanak semmivé, mintha csak víziók lennének. És mintha csak az egyre visítóbba váló hangorkánra várt volt a torlódás rejtélyes ura, a dudálások egyszerre mozgásba lendítették az autók hordát.

A túlköléseket Lisa vészharangoknak hallotta, akárha az élet így figyelmeztetné, hogy ideje lenne elhagynia Dwayne-t, s visszatérnie régi önmagához. Ezzel csak az volt a probléma, hogy sehová nem tudott volna költözni, másrészt Nathalie olyan csodás létbiztonságban élte mindennapjait, hogy Lisa nem akarta őt kiszakítani ebből. Önfeláldozás – az egyetlen szó, mely eszébe jutott erről az egész helyzetről. Feláldozza saját magát, a boldogságát, lelkének

nyugalmát azért, hogy a kislánya ne szűkölködjön. De vajon Nathalie megkapja-e azt az értéket, mely a legtöbb számára? Édesanyja valódi személyét, és az abból áradó mély szeretetet. Lisa úgy érezte, kettészakítják a kérdések és bizonytalanságok, mintha egy egyre táguló szakadék peremének két szélkén egyensúlyozna egy-egy lábával.”

„Akkor már csak egy dolog van hátra – mondta Dwayne, s az ajtó mellé rejtett óriás-delfin plüss megmutatta Nathalie-nak. Lisa azt hitte, a férfi újabb mocskot megalázásra készül; az ő könyve elpusztítása után most Nathalie ajándékát alázza meg. De semmi ilyen nem történt, Dwayne vigyorogva nyújtotta a játékot a kislány felé. Nathalie azonban elhúzódott, Lisa lába mögé bújt és onnan figyelt az ijesztő emberre, s torz ajándékára. – Hát, ha nem hát nem.

Dwayne azzal elhajította a plüssöt és intett nekik, hogy kövessék. Ahogy a hallba vezető lépcsőn baktattak lefelé, Lisa egy olyan rabnak érezte magát, akit egyik börtönből egy másikba szállítanak át. Hogy lehettem ennyire ostoba, ennyire naiv és ennyire felelőtlen? – záporoztak felé az önmarcangoló kérdések, de tudta, hogy nincs megfelelő válasz. Mindent elrontott, amit ember elronthat, s csak azért imádkozott, hogy legyen ereje mindent helyrehozni, amit helyre lehet, mert Nathalie nem bűnös, mint ő. Ő tiszta, ártatlan, szent. Élnie kell!

Ahogy kiléptek a bejárati ajtó a hűs éjszakába, majd a főkapu vaskos cédrustömege bevágódott mögöttük,

tudta, hogy nincs választása. Lenézett Nathalie-ra, majd leguggolt hozzá. Nem tudott mit mondani neki, nem akart hazudni, sem olyat mondani, amitől megint elbőgi magát, ezzel gyanakvást ébresztve a lányában. Halványan elmosolyodott, s egy hossz percig csak nézett lánya hatalmas, tiszta szemébe. Megcsókolta a homlokát, mintha egy ígéretet tenne; minden rendben lesz, drága angyalkám! Majd kézen fogva, lassan elindultak lefelé az úton az éjszakában fenyegetően fénylő, lüktető Los Angeles felé. A nagy semmibe.”

„Cheryl megfogta a lány kezét, megvárta, amíg Lisa rápillant.

- Nem tudok elképzelni nálad jobb anyát! A sajátomra emlékeztetsz. Szegénykém már évekkkel ezelőtt eltávozott. Kemény, erős és céltudatos asszony volt, de mintha csak azért lett volna ilyen, hogy a belül lévő hihetetlen gyengédséget megvédelmezze a világ ártó szándékaitól. Világ életében keményen dolgozott, hogy nekem meglegyen mindenem, és nem egyszer meglestem őt titokban, amikor sírt, szenvedett, hogy nem tud jó anyám lenni. És én nem mentem oda hozzá, hogy megvigasztaljam. Nem tudom, miért. Csak álltam a szobája ajtajában, míg ő az ágyon ült görnyedten, nekem háttal... és csak néztem, ahogy sír. A halálos ágyán mondtam el neki ezeket, és gyűlöltem magam, amiért ennyit vártam erre. És ő azt mondta; mindig érezte, hogy ott vagyok a küszöbön, de nem mert megfordulni, mindennél jobban vágyott az

ölelésemre, de nem mert odajönni hozzám. Néha annyira félünk szeretni...

Cheryl egy percre megállt, hogy elmorzsolja múltja könnyeit, s talán magában ismét bocsánatot kért édesanyjától.

- Emberek vagyunk, Lisa. Az érzelmeink olykor az egekig emelnek, máskor a földre döngölnek. A benned lévő fájdalom és szenvedés a bizonyítéka annak, mennyire szereted a kislányodat. Hidd el, Nathalie ezt érzi és tudja, tisztában van vele, mit teszel meg érte. Te vagy az anyja. Az egyetlen ember az életében, akihez igazán mélyen kötődik. Hoztál pár rossz döntést az utóbbi időben, hisz emberből vagy, így tanulsz, így erősödsz. De ne hidd, hogy ezzel ártasz Nathalie-nak! Jól tudom, hogy minden porcikáddal erőlködsz, hogy megadj mindent neki, hogy szebb és jobb élete legyen, mint neked valaha is volt. Hát mi ez, ha nem a legmélyebb szeretet? Feláldozod magad érte. Attól, mert kicsi, pontosan tudja, ki vagy te és mire vagy képes érte.

- Bármit megteszek érte – mondta határozottan Lisa. – Annyira akarom, hogy már fáj... És... több mosolyt akarok a kis arcára varázsolni, mint könnyeket.

- Lisa. Amikor most lefektettem őt, betakargattam, tudod, mit láttam az arcán?

- Mít?

- Amiért minden anya imádkozik egy életen át. Nyugalmat. Békés álmot. Nathalie nem szenvedett, nem sérült meg, Lisa, értesz engem? Gyönyörű,

egészséges, csodálatos kislány! Azért békés az álma, mert tudja, hogy az anyukája itt van mellette és vigyáz rá, szereti őt, megvédi mindentől. Idézd fel magadban Nathy arcát, ahogy minden este látod – ez az apró pillanat azt jelenti; jó anya vagy!”

„Augusztus vége volt ekkor, néhány napja töltötte be a 26. életévét, s megállapította; sokkal inkább boldog embernek érzi magát, mint egy embernek, aki folyton menekül valami elől és valahová. Boldognak. Boldognak, mert biztonságban nevelheti fel Nathalie-t, mert minden nap megmártózhat a kislánya vidám mosolyában, és mert azzal foglalkozhat, amit szeret. És amiért tart valamerre az élete, s ez a cél annyira gyönyörű, megnyugtató és teljes. Életet ígér, nem csupán létezését.

Miután február elején Cherylhez költöztek, a lány még néhány napig nem dolgozott, Cheryl kérésére, de Lisa nem tudott tétlenül ülni. Így egy héttel később már újra a *La Habra Szociális Otthon* ismerős és szeretett atmoszférájában volt. Sok ismerős bent lakó üdvözölte őt boldogan, több ápoló és gondozó is szorosán magához ölelte, mintha csak elveszettnek hitt rokonuk tért volna haza. Való igaz; az Otthon egy nagy család volt, és Lisa most értette meg igazán, mit jelent a család, a kötelék, az egymáshoz tartozás és egymásra utaltság. Mérhetetlenül boldog volt, amiért újra láthatja régi barátait, ismét gondoskodhat róluk, ám szomorúan hallotta, hogy Esthel azóta elhunyt. S bár nem volt köztük szoros kapcsolat, de megsiratta



őt, mert tudta; úgy távozott az életből, hogy az örök félelem és bizonytalanság árnyékában élt, de remélte, ahol most van, ott minden annyira biztos, mint sehol a Földön.

Természetesen Lisa magával vitte Nathalie-t is, akire már az első napon a bent lakók és gondozóik egész csapata csüngött rá, mintha a kicsi egy végtelen békét és szeretet energiát pumpáló töltőállomás lett volna. Lisa és Nathalie új életet vittek a falak közé, mely már nagyon hiányzott mindenkinek, és Cheryl túlradó örömmel vette tudomásul, hogy a problémás új bent lakók; a gyűlölködő Marcus és a folyton káromkodó és dühös Mrs. Ludlow napról-napra nyugodtabbá váltak a kis jövevény miatt. Sőt, leggyakrabban ők keresték fel a hatalmas szalonban plüссеivel játszó Nathalie-t, leheveredtek mellé és csöndesen szóba elegyedtek vele. Lisa csodálattal nézte ezt a folyamatot és újabb ékes bizonyítékát látta annak, hogy a gyermeki szeretet, őszinteség és ártatlanság minden lelket megtisztít.”

„Az elkövetkező majd háromnegyed órában Lisa felvázolta Eve előtt élete meghatározó eseményeit, beszélt neki a szüleivel való konfliktusairól, a táncos lány múltjáról, a megerőszakolásáról és arról, hogy ennek révén hatalmas áldásban lehet része minden nap, Nathalie személyében. Elmesélte, milyen boldogsággal tölti el a munkája az Otthonban és milyen ostoba volt, amikor Dwayne Benneth uralma alá hajtotta magát és a kislányát. És természetesen azt

is említette, hogy Dwayne elégette az első könyvét, mellyel annyit dolgozott. Őszintén mert beszélni az érzéseiről, a gondolatairól, nem csak azért, mert ez Enis elolvasása után Eve már nagyjából képet kaphatott az író lelkületéről, hanem azért is, mert a nő olyan hatással volt rá, akár csak Karen vagy Cheryl. Való igaz, hamar megkedvelték egymást. Eve hol megrökönyödve, hol meghatódva hallgatta a lány történetét, melynek végére csodálkozva pillantott rá.

- Ilyen fiatalon ennyi mindenben keresztülmenni, és képes vagy felnevelni a kislányodat, ráadásul egy ilyen minőségű regényt adsz le. Nem szoktam ujjongani egyik író előtt sem, mert józan ésszel kell kezelni minden könyvkiadást, de a te könyved különleges. Érezhető rajta, hogy ez az egész az író útja. Megtisztulás és igyekszel az olvasóval elhíttetni, hogy ő is képes szembenézni önmagával és egy jobb holnapot teremteni. Imádtam minden sorát.”

### **Részlet a 6. fejezetből**

„Lisa kérte Cherylt, hogy költözzön hozzájuk, de a nő ezt kedvesen visszautasította, mondván; minden emléke a lakásához köti, az a lakás már hozzánőtt. Viszont bár kissé távol laktak így egymástól, egy-két hetente találkoztak, lementek az óceán partra, játszottak a gomba mód növé Nathalie-val, s élvezték az élet mindennapos örömeit. Lisa évente maximum

két könyvet írt, s amíg nem végzett kutatómunkát az íráshoz és teljesen szabad volt, néhány hónapot minden évben az Otthonban gondozóként töltött, mert nem tudott elszakadni a szeretetreméltó rászorulóktól, akik a családjává fejlődtek az évek alatt. Az ő tiszteletükre, s a lassan, csöndben eltávozó barátok emlékére írt meg a *Viharos estéken* című regényét, mely majdnem egy teljes hónapon át volt a *New York Times* sikerlistájának első helyén, s mely annyira megihlette a hollywoodi producereket és rendezőket, hogy egy filmet csináltak a könyv alapján. Miután Lisát még a filmipar is felfedezte, ezt követően még három regénye feldolgozásából készültek filmek, melyek közül egy kivételével mind sikeresek voltak, imádták a nézők a szeretett regényírójuk filmadaptációit.

Kétségtelen volt, hogy Lisa felért a csúcsra. Ám óriási hangsúlyt fektetett arra, hogy mindig mértékletes maradjon, alázatos és szerény. A hírnév és elismerés természetesen hozta a velejáró rosszat is; pénzsóvár érdekemberek egész seregét, akik mind akartak egy falatot a roskadásig megrakott asztról. Lisának hatalmas önuralomra és lelki erőre volt szüksége ahhoz, hogy ne örüljön bele ebbe a képtelen helyzetbe, mely minden korábbi képzeletét túlszárnyalta. Sejtette, hogy a népszerűséggel ez együtt jár majd, de újra és újra megdöbrent azon, mire képesek egyesek, ha a pénz csábító illatát kiszimatolják. De pechükre Lisa erős és határozott jellemmé formálódott, akit nem lehetett sem palira

venni, sem megnyerni mindenféle mézes-mázos ajánlatokkal.”

„Amikor Linda kezére simultak a lánya ujjai és gyengéden megszorította a gyermeki kéz az övét, az asszony megfordult. A két fájdalomtól áztatott szempár összecsillanásában benne volt egy egész élet, a legteljesebb remény. És a megbocsátás. Lisa rámosolygott édesanyjára és másik kezével letörölte a könnyeket az idős, meggyötört arcáról.

- Tudod, anya... - szólt hozzá, ahogy még sosem ezelőtt -, egyszer megszidtam Nathalie-t, mert nagyon fáradt voltam... és... ő csak játszani akart. Szomorúan elvonult a szobájába, de alig pár perccel később visszajött... és szó nélkül megölelt. Amikor bocsánatot kértem tőle a kirohanásomért, csak ennyit mondott: te vagy az anyu, nélküled én sem lennék, hogyan haragudhatnék rád...

- Nathalie – mondta halkan, elbódulva a nevet Linda -, milyen gyönyörű név!

- Tudok róla képet mutatni – Lisa a táskájába nyúlt a telefonjáért és gyorsan előkeresett néhány képet a lányáról. Linda nyirkos kezébe vette a telefont és Lisa segített neki képeket nézegetni. Szinte csak vidám fotók voltak Nathalie-ról, némelyiken azonban úgy tűnt, mintha komolyan töprengene az élet nagy dolgain. Linda lenyűgözve nézte a képernyőn megjelenő unokáját és nem győzte törölgetni a könnyeit. Lisa egészen közel bújt az édesanyjához, hogy mutathassa neki a képeket, s közben egyre

gyakrabban a szemét nézte. Egyszerre látott az íriszében mérhetetlen gyötrelmet és megindító boldogságot.

Lisa érezte, most életében először, hogy képes szeretni ezt a nőt, aki a világra hozta őt. És ez olyan volt számára, mintha sok évtizedes kóborlás után végre hazatérne.”